

[Formanden.]

I skrivelse af dags dato meddeler handelsministeren, at han ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til lov om ændring i lov om Danmarks erhvervsfond.

Medlem af folketinget Axel Kristensen har meddelt mig, at han ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til lov om nedsættelse af et undersøgelsesudvalg vedrørende Odense amts og bys sygehus.

Medlem af folketinget Hagen Hagensen har meddelt mig, at han ønsker til finansministeren at stille følgende spørgsmål:

„Hvorfor har ministeren ikke stillet forslag om en ændring og mildnelse af kontrollovens urimeligt strenge bestemmelser om for sent indgivet selvangivelse, skønt der blev givet tilsagn herom i spørgetiden den 31. januar 1962?“

Spørgsmålet vil blive optaget på dagsordenen for tingets førstkommende spørgetid.

Skriftlig fremsættelse af lovforslag.

Justitsministeren (Hans Hækkerup): Jeg har herved den ære for det høje folketing at fremsætte *forslag til lov om ændringer i lov om rettens pleje. (Værneting i ægteskabsager).*

Den gældende bestemmelse i retsplejelovens § 448 d om domstolens internationale kompetence i ægteskabsager stammer til dels fra den ændring i de processuelle regler, som fandt sted samtidig med gennemførelsen af den nugældende lov om ægteskabs indgåelse og opløsning i 1922. Som der nærmere er redegjort for i bemærkningerne til lovforslaget, er bestemmelsen imidlertid i strid med de grundsætninger, som vi i øvrigt plejer at følge her i landet, og jeg fandt det derfor naturligt at tage spørgsmålet om en ændring af loven op, da problemet blev rejst af mine kolleger i de andre nordiske lande. Det er da også

lykkedes at opnå fuldstændig overensstemmelse med det forslag, som fremsættes i Norge i disse dage. Derimod har det ikke været muligt for Finland og Sverige at bryde så radikalt med de grundsætninger, man i disse lande følger inden for den internationale privatret, at der har kunnet opnås fuldstændig retsenhed. Der er imidlertid grund til at tro at de forslag, man venter at nå frem til, i deres praktiske virkninger vil komme til at ligge nær op ad det danske og norske lovforslag.

Den vigtigste ændring i forhold til gældende ret er, at der nu under visse betingelser åbnes mulighed for at anlægge ægteskabssag i Danmark, når blot sagsøgeren har bopæl her i landet. Det er jo i vor tid desværre således, at flygtninge, herunder politiske flygtninge, langtfra er et ukendt begreb. Der kan, selv om en flygtning har opholdt sig i længere tid her i landet, være forhold, der bevirker, at han ikke bliver naturaliseret, og det er efter min mening i hvert fald ikke rimeligt at gøre hans adgang til at få separation eller skilsmisse ved dansk domstol afhængig af, om han har erhvervet dansk indfødsret. Ikke mindst for disse personer vil den regel, der foreslås i § 448 d, nr. 2, få betydning. Jeg tror, at det samtidig er lykkedes at give bestemmelsen en sådan udformning, at Danmark ikke med rette kan blive betegnet som et „skilsmisland“ — noget, naturligvis ingen ønsker.

Jeg skal i øvrigt henviser til de bemærkninger, der ledsager lovforslaget, og skal anbefale dette til velvillig behandling i det høje ting.

Endvidere har jeg herved den ære for det høje folketing at fremsætte *forslag til lov om ændringer i loven om udlændinges adgang til landet m. v.*

Forslaget omfatter dels nogle ændringer i udlændingelovens §§ 2 og 11, der er påkrævede med henblik på Danmarks ratifikation af den internationale konvention om blindpassagerer, dels ændringer i en række andre bestemmelser i loven, som er nødvendige

[Justitsministeren.]

med henblik på Islands tilslutning til overenskomsten af 1957 mellem Danmark, Finland, Norge og Sverige om ophævelse af paskontrollen ved de fællesnordiske grænser. Endvidere foreslås affattelsen af lovens § 6 om udvisning af personer, der ikke er i besiddelse af fornødne midler til deres underhold, ajourført under hensyn til de ændringer, der er sket i den sociale lovgivning.

Konventionen om blindpassagerer, der vedtoges den 10. oktober 1957 på den 10. diplomatiske søretskonference i Bruxelles, fastsætter regler, hvorefter stater, der har tiltrådt konventionen, er pligtige til at modtage blindpassagerer, og om, til hvilket land de kan overføre disse passagerer. Det bestemmes endvidere, at udgifterne ved blindpassagerens underhold i den stat, hvor han modtages, og udgifterne ved hans tilbagelevering — med visse begrænsninger — kan kræves refunderet af rederiet.

Konventionen er undertegnet af 16 lande, herunder Norge og Sverige. Spørgsmålet om de nordiske landes stilling til konventionen har været drøftet på nordiske embedsmandsmøder og på møder mellem de nordiske landes justitsministre, og der blev her fra dansk, norsk og svensk side opnået enighed om at søge konventionen ratificeret; Norge og Sverige har allerede ratificeret. Dette standpunkt bygger på den opfattelse, at konventionens bestemmelser indebærer væsentlige fordele for den internationale skibsfart og betyder et humanitært fremskridt med hensyn til blindpassagerers behandling.

Danmarks ratifikation af konventionen gør det nødvendigt at modificere de regler om afvisning, som indeholdes i udlændingelovens § 2. Endvidere bør der — på linje med konventionens bestemmelser — ske en udvidelse af reglerne i lovens § 11 om hæftelse for rederier m. v. I lovforslagets bemærkninger er der redegjort nærmere for disse to ændringer, og jeg tillader mig at henvis hertil.

Med hensyn til overenskomsten om ophævelse af paskontrollen ved de fællesnordiske grænser skal jeg erindre om de ændringer i udlændingeloven, der i anledning af denne overenskomst blev vedtaget i det høje ting i folketingsåret 1957-58 og gennemført ved lov nr. 104 af 21. april 1958. Overenskomsten omfatter som nævnt

ikke Island, men den indeholder en bestemmelse om, at Island efter forhandling kan tilslutte sig den. Da dette kan forventes at ske i en nærmere fremtid, har jeg fundet det rettest, at de ændringer i udlændingeloven, som er nødvendige med henblik herpå, allerede nu gennemføres, således at de kan sættes i kraft, så snart den islandske regering er rede til at tilslutte sig overenskomsten.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale lovforslaget til det høje tings velvillige behandling.

Ministeren for Grønland (Mikael Gam): Jeg skal herved tillade mig for det høje folketing at fremsætte forslag til lov om ændringer i kriminallov for Grønland.

Forslaget fremsættes i anledning af bestemmelsen i kriminallovens § 121, stk. 2, om, at loven skal optages til revision efter en vis tid. Revisionen af loven skulle efter den oprindelige bestemmelse have fundet sted i folketingsåret 1959-60, men da de undersøgelser, der skulle danne grundlag for revisionsforslaget, ikke var tilendebragt på dette tidspunkt, blev det ved lov af 24. februar 1960 bestemt, at revisionen skulle udskydes, så at et revisionsforslag skulle forelægges folketinget senest i indeværende folketingsår.

Under folketingets behandling af forslaget til kriminalloven i 1953 og 1954 blev der fra forskellig side givet udtryk for, at det ville være af værdi i de kommende år at fortsætte de systematiske retssociologiske undersøgelser, som lå til grund for kriminallovens udarbejdelse, således at man efter en vis tid kunne foretage en vurdering af, om loven burde revideres. Indsættelsen af revisionsbestemmelsen i § 121, stk. 2, var et resultat af udvalgsbehandlingen i folketinget, og det udtales i denne bestemmelse, at revisionsforslaget skal være ledsaget af en på regelmæssige undersøgelser grundet beretning om, hvorledes loven har virket i den forløbne periode. Denne beretning foreligger i form af en af Udvalget for Samfundsforskning i Grønland udarbejdet rapport i 2 bind om kriminalloven og de vestgrønlandske samfund.

Rapporten gør grundigt rede for antallet og arten af kriminelle sager i årene 1954-57 og for, hvordan kriminalloven har været